

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

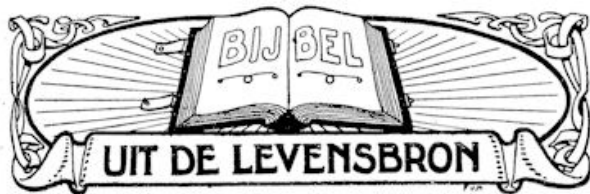
ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL — Uitgave: Uitgeversmaatschappij E. J. BOSCH Jbnz. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

TROOST IN STERVEN.

De dagen des menschen zijn als het gras, gelijk eene bloem des velds alzóó bloeit hij;

als de wind daarover gegaan is, zoo is zij niet meer, en hare plaats kent haar niet meer.

Maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over degenen die hem vreezen, en zijne gerechtigheid aan kinds kinderen; aan degenen die zijn verbond houden, en die aan zijne bevelen denken om die te doen. Psalm 103: 15—18.

Wij allen moeten eens sterven. Wij weten niet, wanneer wij zullen heengaan; dat weet alleen God. Maar telkens toch worden we herinnerd aan de ure van onzen dood, vooral nu, nu de besmettelijke ziekte onze landsgrenzen overschreed en honderden levens werden afgemaaid. Jonge menschen, in de kracht van hun leven, gaan heen. Jonge mannen, die in hun kracht hun sieraad vonden, worden neergelegd, machteloos, in het stof des doods; maagden, die als bloemen bloeiden, verliezen in één oogenblik hun frissche schoonheid.

Afgesneden worden we als bloemen: we zijn als het gras, waarover de vrieswind streek.

De doods-klok luidt, dag aan dag.

O, wat vreeselijk! Wij, die leven en ons bewegen, wij, die besluiten, dit te doen en daar heen te gaan, wij moeten gehoorzamen aan den wenkenden vinger van Koning Dood.

Roemt dan in uw sterkte, jongelingen; de dood lacht er mee.

Weest trotsch op uw schoonheid, maagden, de dood vaagt ze weg als spinrag.

Ja, dat is vreeselijk. Wij, die in ons voelen den onuitroeibaren drang naar het eeuwige leven, wij, die niet sterven willen, we voelen ons elken dag bedreigd door den koning der verschrikking.

Geen wonder, dat we den dood zoo vreeselijk vinden. Hij gaat in tegen onze natuur; meer nog, hij is de straf op de zonde. Zie dan in den dood de afschuwelijkheid der zonde.

Huivert ge terug? Het is ook vreeselijk, te moeten dalen in de groeve der vertering.

Wat blijft er van ons over? Onze plaats kent ons straks niet meer. Straks, na jaren, zullen vreemden hun voeten zetten op onzen grafsteen en, als ze onze namen dan nog kunnen lezen, zullen ze toch niet weten, wie wij waren en wat we deden.

Ja, al hadden we ook een naam uit duizenden; al zou die naam blijven leven in alle landen der aarde, wat blijft er van ons over in het graf?

't Geeft ons nog al iets, of de menschen na onzen dood ons misschien nog zullen prijzen.

En toch..... we moeten sterven, maar God wil ons niet ongetroost in den grafkuil doen dalen.

Hij spreekt ons van een eeuwig leven; Hij wil den dood voor ons een ontslapen doen zijn; de prikkel in den dood wil Hij er voor ons uitnemen.

Hij is goedertieren en Zijn goedertierenheid is

groot. Zijn goedertierenheid is hooger dan de hemelen; ze is geweldig over degenen, die Hem vrezzen; zij blijft van eeuwigheid tot eeuwigheid; ze omvat de geslachten van nu en van later.

Maar dan moet er ook die vreeze des Heeren zijn; dan moet er zijn een houden van Zijn verbond; een wandelen in Zijn inzettingen; een doen van Zijn bevelen.

Laten we ons toch niet bedriegen.

't Is heerlijk, bij een graf te luisteren naar woorden van troost, maar wat zal het ons baten, als eens ook bij ons graf die troostwoorden zullen gesproken worden, en de Heere ons zal aanzien voor verbondsbrekers? Zeker, God is goedertieren, maar Zijn goedertierenheid komt tot ons in den weg des verbonds.

Het teeken en het zegel van het verbond hebben we ontvangen aan onze voorhoofden; we mogen er op pleiten en er troost uit putten, maar die troost kan de onze niet zijn, als we verbondsbrekers worden. Dat verbond moet *gehouden* worden. God belooft ons, dat Hij onze God wil zijn, maar dan moeten wij ook *kinderen* Gods zijn; moeten we als kinderen tot Hem vertrouwend naderen, moet ook de kinderlijke gehoorzaamheid de onze zijn.

Nu is het dus maar voor ons de vraag, of wij ook rekening houden met het verbond. Zoo ja, dan denken wij ook aan de bevelen Gods, om die te doen. Al vallen we dan ook menigmaal in zonde; toch gaat ons hart uit naar de wet Gods en hebben wij een ernstig voornemen, om niet alleen naar sommige, maar naar alle geboden Gods ons leven in te richten. Dit voornemen hebben we, omdat we kinderen des verbonds zijn. Hij, die met ons in een verbond kwam, werkte ook dat goede voornemen in onze harten.

Zie, de wetenschap, dat wij kinderen des verbonds zijn, is ons in de stervensure tot zulk een rijken troost; doet ons moedig blikken in het graf. God richtte met ons Zijn verbond op en zegde ons krachtens dat verbond toe, dat wij eeuwig leven zullen; dat Hij eens ook onze lichamen zal opwekken in heerlijkheid.

Zoo wordt het sterven voor ons een ontslapen; zoo wordt ons laatst vaarwel gevolgd door een: „tot weerziens”, zoo wordt ons heengaan van deze aarde een ingaan in heerlijkheid.

De God des verbonds is de Trouwe, die ook in de doodsure ons niet zal verlaten. Zijn genade blijft met ons tot over den dood.

Wij moeten allen eens sterven en onze tijd maant tot ernst. Kort is ons leven; de dagen des menschen zijn als het gras; gelijk eene bloem des velds alzóó bloeit hij: als de wind daarover ge-

gaan is, zoo is zij niet meer, en hare plaats kent haar niet meer.

Laat ons dan ernst maken met ons korte leven. Hoe zal het ons zijn, als wij bij ons sterven tot de erkenning moeten komen, dat wij ons leven verdarkteld en verspeeld hebben?

„Ik ben een verbondskind”, zegt gij. Dank er uw God voor, maar vergeet niet, dat de verbondskinderen aan Zijn bevelen moeten denken, om die te doen.

God eischt ons leven voor zich op; Hij wil, dat wij naar de inzettingen van Zijn verbond zullen wandelen.

Laat dan den dood maar komen. Dan wordt de Koning der verschrikking een bode, die ons naar huis komt roepen.

Dan mogen we zijn als bloemen, die heden bloeien en morgen niet meer zijn, geen nood. God, onze God, houdt zijn verbond; Zijn goedertierenheid is hooger dan de hemelen en Hij zal van ons sterven gebruik maken, om ons te doen bloeien in den hemelhof. Daar geen koude wind, die ons bloeien kan verstoren; daar geen dood en geen sterven; daar zullen de verbondskinderen in het houden van Gods inzettingen hun eeuwige vreugde vinden.

Ons lichaam daalt in den grafkuil. Geen nood; eens zal dat lichaam vernieuwd worden en wij zullen in lichaam en geest beide Hem verheerlijken, die trouw hield tot in eeuwigheid.

K.

VII.

Maar terwijl Frieda schreef vroeg ze zich af, wat er van die verwachtingen al terecht was gekomen. Ze hielp moeder wel, ja, maar soms had ze een hekel aan 't eentonige werk en dacht ze benijdend aan Frieda, die doen kon wat ze wilde en leefde in weelde. Thuis leek het haar, sinds ze met Frieda ging, zoo erg burgerlijk soms, en dat maakte haar dikwijls ontevreden. En dan 't helpen van de jongens. Gisteren nog had ze een leelijk antwoord gegeven aan Jan, toen die haar vroeg even een draad te halen door een losgegaan schrift van hem, juist toen ze verdiept was in een boek, dat ze van Frieda ter leen had. En ze had het toegelaten, dat hij zelf naald en draad nam, al schaamde ze zich wel toen hij zoo kalm bleef. Naar de meisjes-